

gets Størrelse staar i Forhold til, hvad det koster at opdrage Barnet. Man har Ret til at sige, at det Bidrag, som bliver paalignet Faderen, skal staa i Forhold til hans Evne til at betale, vel at mærke, naar man gaar ind paa den Tanke at ansætte en Værge for Barnet.

Endelig vil jeg gerne gøre en Bemærkning nærmest foranlediget ved Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (Mads Larsen). Jeg tror nok, det var ham, der særlig talte om det Arbejde, som dette Lovforslag og ogsaa den bestaaende Lovgivning paalægger Kommunalbestyrelserne. Det er sikkert nok et ikke ringe Arbejde, som derved bliver paalagt dem. Men jeg vil dog have Ret til at hævde, at ved den Forandring, vi i 1900 fik i den gældende Alimentslov, tog man et meget væsentligt Arbejde væk fra Kommunalbestyrelserne og lagde det over paa Politimynderhederne. Det lader sig vist ikke gøre at tage ret meget mere af det Arbejde, som Kommunalbestyrelserne have, og lægge det over paa Politimynderhederne. Som kommunal erfaren Mand maa jeg maaske have Lov til at sige, at det eneste, som for Tiden generer os, er den lange Tid, der hengaar fra det Øjeblik, vedkommende Alimentant afkræves Bidraget, og til det Tidspunkt, da man faar det ind. Det træffer sig jo virkelig, at man af og til faar det ind, selv om det ikke er i mange Tilfælde. De ere jo ligesaa kloge som andre Mennesker, disse Alimentanter. De have lært, at første Gang, de blive krævede, behøve de ikke at betale, selv om de have Pengene. De vide nemlig, at der kommer en ny Optrævning, naar det skal undersøges, om de have noget at gøre Udpantning i, og at, naar de ikke have noget at gøre Udpantning i, behøve de heller ikke at betale, naar der skal gøres Udpantning. De vide godt, at inden de skulle afsone, kommer der Bud igen, og saa er det tidnok at betale. Nu kan det i og for sig ikke genere Kommunerne meget; men nogen Gene er det alligevel, at der undertiden kan gaa halve Aar hen fra det Øjeblik, Kommunen har maattet refundere Beløbet til Politikassen, og til den faar det ind igen, ikke at tale om, at det saa er et helt Aar eller mere, siden Politimesteren har maattet betale Bidraget til Moderen. Det ene Bidrag kan paa den Maade komme til at gaa over i det andet, og det kan derfor nok volde nogen Vanskelighed at afgøre, om det paagældende Bidrag er for det indeværende Halvaar eller for det

foregaaende eller næstforegaaende Halvaar osv. Kunde man ikke gøre det saaledes, at det gik lidt hurtigere ogsaa med at naa til Udpantning, som jo desværre i Regelen er forgæves, og derefter med at faa vedkommende tilpligtet at afsone det. Det er det eneste, som jeg kunde ønske for Kommunerne for at gøre det lidt lettere for dem at administrere med denne desværre ret omfattende Lov. Der er vel ikke en eneste Kommune, hvor der ikke er mange, der skulle betale saadanne Alimentsbidrag, og hvor Kommunalbestyrelsen som Regel altid maa betale i første Omgang, selv om den ogsaa siden faar det ind igen.

Jeg slutter med at udtale min store Tilfredshed med den Modtagelse, Forslaget har faaet, den Interesse, ærede Medlemmer have vist Sagen. Det er for mig et Vidnesbyrd om, at man sikkert kan gøre Regning paa ogsaa at faa en Lov ud af det Forslag, som nu foreligger til Behandling. Jeg vil ogsaa som den højtærede Justitsminister haabe paa, at det maa lykkes allerede i denne Rigsdagssamling at faa denne Lov ført igennem.

Lad mig endnu til Slut blot føje til, at jeg vil haabe, at man rundt om i Amtsraadene vil føle sig forpligtet til at sætte Normalbidraget, som man plejer at kalde det, ganske betydeligt over, hvad det nu er ansat til i de fleste Amter. Jeg synes ogsaa, at denne Debat har været et glædeligt Vidnesbyrd om, at der er en ret stor Forstaaelse af, at de Penge, som maa betales for at faa de udenfor Ægteskab avlede Børn opdragne paa tilfredsstillende Maade, saa sandt ere vel anvendte, og at er der noget Sted, hvor det ikke gaar an at være alt for kneben, er det paa dette Omraade, da man let derved bidrager til, at de faa daarligere Hjem. Man maa heller give 20 Kr. mere ud i første Omgang end betale flere Hundrede Kroner for disse Mennesker, naar de komme under Fattigvæsenet, eller, hvad der er værre, naar de i en ældre Alder komme ind paa Forbryderbanen og ikke blot volde Samfundet store økonomiske Udgifter, men ogsaa paa anden Maade blive til Skade for Samfundet. Jeg haaber, at disse Udtalelser maa bidrage til, at vore Kommunalbestyrelser, specielt Amtsraadene, ikke af Hensyn til de forøgede Byrder, som Kommunerne derved i første Omgang kunne faa, skulle være ængstelige for at fastsætte Normalbidraget betydeligt over, hvad det nu fastsættes til.